

Arrest

nr. 135 875 van 6 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 maart 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 31 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 12 november 2014.

1.3. Op 25 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn te Lemen (Oromia regio) op 1 augustus 1969. U bent van Amhara afkomst. U hebt twee zonen, Nat.(...) S.(...) T.(...) geboren op 7 mei 1991 en Nah.(...) S.(...) T.(...) geboren op 10 april 1999. Beiden zijn momenteel in Ethiopië. Uw relatie met hun vader hield geen stand. Ondertussen is de vader van uw zoons overleden. In 2007 huwde u met een man die in België woont, B.(...) K.(...) B.(...) (ov 5028250). Na uw middelbaar volgde u een bijkomende opleiding 'landbouw' van een paar jaar waarna u tewerk werd gesteld voor het ministerie van landbouw te Lemen (Oromia).

U steunde de coalitie voor eenheid en democratie (in Ethiopië gekend onder de naam Kinejit) bij de verkiezingen van Ginbot 7, 1997 Ethiopische kalender (15 mei 2005). U voerde mee propaganda voor hen samen met S.(...) die tevens voor het ministerie van landbouw werkte. Toen u de dag na de verkiezingen naar uw werk ging werd u door de baas naar zijn kantoor geroepen. Hij beschuldigde u ervan naar de radiozender 'Voice of America' geluisterd te hebben. U gaf dit uiteindelijk toe en u moest beloven niet meer naar deze zender te luisteren. U moest een papier ondertekenen en kreeg een waarschuwing. Ongeveer een maand later kreeg iedereen op kantoor een promotie of loonsverhoging behalve u. U kreeg te horen dat dit enkel was voor Oromo en dat u niet bij dit programma betrokken was omdat het niet uw regio van oorsprong is. Een tijd later werd u ervan beschuldigd iets te maken te hebben met de verdwijning van 176 kippen van een project waaraan u uw advies verleende. U werd ondervraagd door de politie maar omdat er geen concrete aanwijzingen waren dat u er inderdaad iets mee te maken had werd u weer vrijgelaten. U werd vervolgens door de verantwoordelijke van de gemeente (wareda) en de verantwoordelijke voor de landbouw van de gemeente (wareda) gewaarschuwd dat als u hun orders niet zou opvolgen of misbruik zou maken van uw positie, u zwaar gestraft zou worden. In 1999 Ethiopische kalender (2007) was er wederom een promotie en loonsverhoging. Opnieuw was u de enige die niets kreeg. Toen u formeel om uitleg vroeg kreeg u te horen dat u overgeplaatst zou worden naar een andere dienst 'skins and hides'. U werkte een tijd op deze afdeling. Verder gebeurde er niet veel. U besloot uiteindelijk naar België te gaan om uw man te vervoegen. Een maand voor uw vertrek, op de laatste dag dat u ging werken was er een incident. Er werd hout gevonden tussen een lading huiden van een vrachtwagen die u had gecontroleerd. Dit hout is illegaal en werd zo gesmokkeld. U bracht hierover rapport uit en hoorde er verder niets meer van. U bent er van overtuigd dat uw problemen op het werk het gevolg zijn van uw steun aan Kinejit bij de verkiezingen en omdat u niet van Oromo origine bent maar als Amhara geïdiseerd werd.

Op 22 maart 2008 kwam u in België aan. U kreeg een verblijfsvergunning in België op basis van gezinshereniging met uw echtgenoot. Doordat jullie niet lange tijd op hetzelfde adres bleven wonen bestond het vermoeden dat het om een schijnhuwelijck ging wat later in maart 2012 bevestigd werd door een vonnis van de correctionele rechtbank. Als gevolg hiervan werd uw verblijfsvergunning ingetrokken. Uw oudste zoon kwam eveneens naar België in het kader van gezinshereniging. U bleef nog geruime tijd in België. Op 13 oktober 2014 werd u samen met uw oudste zoon naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel gebracht met het oog op jullie verwijdering naar Ethiopië. Uw zoon werd al teruggebracht naar Ethiopië. U zelf vroeg op 27 oktober 2014 asiel aan in het Transitcentrum 127bis.

U legde vier ontvangstbewijzen van uw bijdragen aan Ginbot 7 in België voor. U was in het bezit van een Ethiopisch paspoort (met nummer EP0484614) op uw naam, geldig tot 9 juli 2012.

U verklaarde het land verlaten te hebben omdat u problemen had op uw werk omdat u Kinejit steunde bij de verkiezingen en omdat u als Amhara geïdiseerd werd door uw Oromo collega's. U verklaarde niet terug te kunnen of te willen naar Ethiopië omdat u vreest naar de gevangenis gestuurd te zullen worden.

B. Motivering

Na uitgebreid onderzoek van uw asielaanvraag is gebleken dat u er in uw hoofde geen 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vastgesteld kan worden.

Uw verklaringen aangaande uw steun aan Kinejit en de daaruit voortvloeiende problemen zijn immers niet geloofwaardig. U verklaarde sinds 1997 Ethiopische kalender Kinejit gesteund te hebben en zelf ook te zijn gaan stemmen bij de verkiezingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 12 november 2014n hierna CGVS, p.7). U was echter niet in staat te zeggen welke kleur de stembiljetten hadden die gebruikt werden bij de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U was niet in staat te zeggen wanneer de campagneperiode voor de verkiezingen officieel van start ging (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Naast S.(...) kon u geen enkele andere kandidaat van Kinejit bij de verkiezingen opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U noemde S.(...), Dr.B.(...) en L.(...) A.(...) als leden van Kinejit (zie gehoorverslag CGVS, p.7, 11). U was echter niet in staat de volledige naam van S.(...) te geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U stelde

verkeerdelijk dat Dr. B.(...) de voorzitter en secretaris is van Kinejit (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12 en documentatie in het administratieve dossier). U kende de kleuren van Kinejit niet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U wist niet waar 'CUD' voor staat en stelde het niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U wist niet of 'Kinejit' een bepaalde betekenis heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U vertelde dat Kinejit de eenmaking was van twee partijen, de Union Party van Lidetu en een andere partij (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kende de naam van deze andere partij niet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bovendien ontstond Kinejit uit de eenmaking van vier partijen en was één van deze vier partijen niet de 'Union Party' maar de 'All Ethiopian Unity Party' (zie documentatie in het administratieve dossier). U stelde dat Lidetu van deze 'Union Party' kwam hetgeen evenmin het geval was (zie gehoorverslag CGVS, p.12 en documentatie in het administratieve dossier). U kon niet zeggen wanneer Kinejit gevormd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.12), hetgeen des te meer verwonderlijk is daar Kinejit in aanloop naar de verkiezingen van 2005 gevormd werd, de periode waarin u zelf activiteiten had om Kinejit te steunen naar u beweerde (zie gehoorverslag CGVS, p.7,12). U vertelde dat u Kinejit steunde sinds een jaar voor de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit de informatie blijkt echter dat Kinejit nog geen jaar voor de verkiezingen van 15 mei 2005, in oktober-november 2004 werd opgericht (zie documentatie in het administratieve dossier). Daar u beweerde actief mee propaganda gevoerd te hebben voor Kinejit bij de verkiezingen mag verwacht worden dat u toch een minimale kennis hebt van zowel de partij als van de gebeurtenissen en omstandigheden van de verkiezingen in 2005 voor en tijdens de welke u actief was voor Kinejit. Uw kennis hieromtrent was duidelijk ondermaats.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw steun aan Kinejit in Ethiopië voor uw vertrek uit het land niet geloofwaardig zijn en gezien uit uw verklaringen verder naar voor komt dat u in België Ginbot 7 financieel steunde maar zich verder niet direct en actief voor hen inzette uit voorzorg omdat uw familie nog steeds in Ethiopië is en u hun veiligheid niet in gevaar wilde brengen en u evenmin lid bent van Ginbot 7 (zie gehoorverslag CGVS, p.3, 12), kan bezwaarlijk besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw politiek engagement en uw politieke steun aan Kinejit en zijn opvolger Ginbot 7.

Met betrekking tot het feit dat u beweerde door uw Oromo collega's geïmagineerd te zijn geweest omdat u niet Oromo bent en hierdoor problemen gehad te hebben op uw werk dient opgemerkt te worden dat de problemen op uw werk geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaken en dat het hier geen schending van fundamentele rechten of vrijheden betreft. Bovendien dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het eerder de Oromo zijn die vervolging vrezen in Ethiopië omwille van hun etnische afkomst en omwille van de perceptie die bij de autoriteiten leeft dat het opposanten aan het regime zouden zijn (zie documentatie in het administratieve dossier).

Bovendien wordt de door u ingeroepen vrees voor vervolging verder gerelativeerd door het feit dat u jaren wachtte alvorens internationale bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten. U verklaarde immers dat u sinds 22 maart 2008 in België was (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U vroeg echter pas op 28 oktober 2014, op het moment dat u dreigde gedwongen teruggebracht te worden naar Ethiopië, asiel aan (zie documenten in het administratieve dossier). Dat u dit aanvankelijk niet deed omdat u op een andere wijze een wettelijk verblijf had in België is enigszins begrijpelijk. Redelijkerwijs mag echter verwacht worden van iemand die vervolging vreest in zijn land van herkomst, dat deze persoon zodra zowel de nood hieraan als de mogelijkheid hiertoe bestaat, internationale bescherming zou aanvragen. Het feit dat u zelfs nadat uw verblijfsvergunning ingetrokken werd in maart 2012 nog steeds naliel internationale bescherming te vragen in België omdat u vervolging vreest in Ethiopië, relativeert dan ook in ruime mate uw vrees. Toen u hiernaar gevraagd werd op het Commissariaat-generaal stelde u dat het huwelijk dat u met uw man had wel degelijk echt was en dat de advocaat beroep aantekende tegen de beslissing van de correctionele rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens stelde u dat u niet wist dat u beide procedures tegelijk kon doen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is echter geen afdoende verklaring daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u wel degelijk bijgestaan werd door een advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en er dan ook vanuit gegaan mag worden dat u wel degelijk over de nodige informatie beschikte om te weten dat een asielprocedure los staat van enige procedure voor het hof van beroep.

De documenten die u voorlegde wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar noch uw identiteit noch uw financiële steun aan Ginbot 7 hier in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 1, c) en d) van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, wijst verzoekster er vooreerst op dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de bewijslast omdraait indien de verzoekende partij aantoont dat zij reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Zij benadrukt dat de essentie van haar verzoek om internationale bescherming de vraag om bescherming is tegen vervolging omwille van haar actieve propaganda in Ethiopië en haar financiële steun van de oppositie nadat zij in België verbleef. Zij stelt een aannemelijke verklaring te hebben voor haar vermeende laattijdige asielaanvraag en herhaalt in dit verband dat zij niet onmiddellijk bij haar aankomst in België asiel aanvroeg omdat zij dit niet wist en omdat zij “aanvankelijk (...) op een andere manier een wettelijk verblijf had” die haar beschermde. In 2012 heeft zij geen asiel aangevraagd omdat zij naar eigen zeggen niet wist dat zij én een gezinshereniging én een asielaanvraag kon indienen. Evenmin werd zij destijds door haar raadsman daarover geïnformeerd. Zij werd bij haar asielaanvraag ook niet bijgestaan door een raadsman. Enkel een tolk was op het interview aanwezig.

Verzoekster vervolgt dat zij de bewijzen levert dat zij met regelmaat in 2013 en 2014 *in tempore non suspecto* de oppositiebeweging Kinejit mee financierde. Omdat deze financiering ruime tijd vóór haar asielaanvraag gebeurde wordt hiermee het bewijs geleverd dat haar politiek engagement oprecht is en niet geforceerd is met het oog op het creëren van een situatie ten einde recht op asiel te verkrijgen, aldus verzoekster, die dan ook meent dat niet ernstig kan worden voorgehouden dat haar politieke engagement ongeloofwaardig is. Voorts wijst verzoekster erop dat haar verklaring dat zij door de Oromo wordt geïsoleerd consistent is met de algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor haar asielaanvraag in de zin van artikel 48/6, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster steunt op informatie van Human Rights Watch om aan te nemen dat haar financiële steun werd gemonitord. Uit dezelfde informatie blijkt dat luisteren naar Voice of America, dat een stem aan de oppositie geeft, als bedreiging van de staatsveiligheid wordt beschouwd en daarom systematisch wordt opgevolgd en gejamd, met reëel risico op arrestatie en gevangenzetting bij herhaling. Onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift stelt verzoekster dat de gevangenisomstandigheden in Ethiopië erbarmelijk zijn en gevangenen er verbaal en fysiek worden mishandeld, dat de gevangenen overbevolkt zijn, er een gebrek aan voedsel en toegang tot drinkbaar water is, de hygiëne en sanitair ontoereikend is en er quasi volledig gebrek is aan medische verzorging, hetgeen aanleiding geeft tot 62 procent geestelijke gezondheidsproblemen, dat wederrechtelijke en arbitraire aanhoudingen en opsluitingen alsook miskennis van een fair openbaar proces gangbaar zijn ondanks wettelijk verbod en dat politieke gevangenen ontsnappen aan elke internationale controle over hun welzijn. Deze vormen van mishandeling overschrijven de “minimum level of severity” in de zin van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, aldus verzoekster. Zij laat gelden dat de confrontatie met het feit dat zij naar Voice of America luisterde en zij daarna een document heeft moeten ondertekenen maakt dat zij bij de overheden gekend is en in het bijzonder wordt geïsoleerd. Het voorgaande toont volgens verzoekster dan ook aan dat haar verklaringen dat de overheid wist dat zij naar de staatsgevaarlijke Voice of America had geluisterd en zij daarvoor werd gestraft consistent zijn met de door haar aangehaalde documentatie van Human Rights Watch en de overige in het verzoekschrift geciteerde bronnen en daarmee geloofwaardig zijn.

Om dezelfde redenen is haar vrees voor vervolging terecht, minstens is haar vrees voor mishandeling door opsluiting in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bij terugkeer voldoende ernstig om een schending uit te maken van de artikelen 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en daarmee artikel 48/4 voormeld, aldus verzoekster.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: betalingsbewijzen financiële steun Kinejit, een uittreksel uit Human Rights Watch, “*They Know Everything We Do: Telecom and Internet Surveillance in Ethiopia*”, van 25 maart 2014, het document “*Press Group Says Ethiopia Censors Internet*” van Voice of America van 31 oktober 2009 en een uittreksel uit United States Department of State, “*2013 Country Reports on Human Rights Practices – Ethiopia*” van 27 februari 2014.

Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoekster ter terechtzitting een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een eigen verklaring, een verklaring van de Ethiopian Community in Belgium van 15 december 2014 en het document “*Amnesty International Public Statement. Systemic human rights concerns demand action by both Ethiopia and the Human Rights Council*” van 22 september 2014.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) niet kan besloten worden dat er in haar hoofde sprake is van een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar politiek engagement en haar politieke steun aan Kinejit en zijn opvolger Ginbot 7 daar (1) haar verklaringen aangaande haar steun aan Kinejit en de daaruit voortvloeiende problemen niet geloofwaardig zijn gelet op haar duidelijk ondermaatse kennis van zowel de partij als van de gebeurtenissen en omstandigheden van de verkiezingen in 2015 voor en tijdens dewelke zij actief zou zijn geweest voor Kinejit, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en (2) uit haar verklaringen naar voor komt dat zij in België Ginbot 7 financieel steunde maar dat zij zich verder niet direct en actief voor hen inzette uit voorzorg omdat haar familie nog steeds in Ethiopië is en zij hun veiligheid niet in gevaar wilde brengen en dat zij evenmin lid is van Ginbot 7, (ii) de door haar voorgehouden problemen op haar werk omdat zij niet Oromo is geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaken en het hier geen schending van fundamentele rechten of vrijheden betreft en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat het eerder de Oromo zijn die vervolging vrezen in Ethiopië omwille van hun etnische afkomst en omwille van de perceptie die bij de autoriteiten leeft dat het opposanten van het regime zouden zijn en (iii) de door haar ingeroepen vrees voor vervolging verder wordt gerelativeerd door het feit dat zij jaren wachtte alvorens internationale bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2014 (CG nr. 0031725B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen.

2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoeksters verklaringen aangaande haar steun aan Kinejit en de daaruit voortvloeiende problemen niet geloofwaardig zijn gelet op haar duidelijk ondermaatse kennis van zowel de partij als van de gebeurtenissen en omstandigheden van de verkiezingen in 2015 voor en tijdens dewelke zij actief zou zijn geweest voor Kinejit. Verzoekster volhardt in haar relaas doch onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen concrete poging om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen, noch geeft zij enige valabele verklaring voor haar verregaande onwetendheid. In zoverre zij in de ter terechtzitting neergelegde verklaring stelt dat zij ten tijde van het interview bang en nerveus was en dat zij zich bepaalde zaken omtrent de verkiezingen niet kan herinneren omdat het

bijna 10 jaar geleden is, benadrukt de Raad dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan, *quod non in casu*. Het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden zijn naar het oordeel van de Raad onaanvaardbaar voor iemand die beweert actief mee propaganda te hebben gevoerd voor de partij Kinejit bij de verkiezingen van 15 mei 2005 en die ook zelf is gaan stemmen. Het door verzoekster tentoongespreide gebrek aan kennis laat dan ook niet toe enig geloof te hechten aan haar steun aan Kinejit voor haar vertrek uit Ethiopië. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Vermits verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar steun aan Kinejit in Ethiopië voor haar vertrek uit het land niet geloofwaardig zijn en aangezien uit haar verklaringen verder naar voor komt dat zij in België Ginbot 7 financieel steunde maar zij zich verder niet direct en actief voor hen inzette uit voorzorg omdat haar familie nog steeds in Ethiopië is en zij hun veiligheid niet in gevaar wilde brengen en dat zij evenmin lid is van Ginbot 7, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat bezwaarlijk kan besloten worden dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar politiek engagement en haar politieke steun aan Kinejit en zijn opvolger Ginbot 7. Waar verzoekster er in het verzoekschrift op wijst dat zij bewijzen levert dat zij in 2013 en 2014 de oppositiebeweging Kinejit mee financierde, dient te worden benadrukt dat dit gegeven op zich niet wordt betwist, doch verzoekster geen concrete aanwijzingen bijbrengt dat zij louter om deze reden door de Ethiopische overheid zou worden geïsoleerd in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. De verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch op grond waarvan verzoekster aanneemt dat haar financiële steun werd gemonitord, kan te dezen immers niet afdoende worden geacht.

2.4.2. In zoverre verzoekster onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift nog betoogt dat luisteren naar Voice of America, dat een stem aan de oppositie geeft, als bedreiging van de staatsveiligheid wordt beschouwd en daarom systematisch wordt opgevolgd en gejamd, met reëel risico op arrestatie en gevangenzetting bij herhaling, dat de gevangenisomstandigheden in Ethiopië erbarmelijk zijn en gevangenen er verbaal en fysiek worden mishandeld, dat de gevangenen overbevolkt zijn, er een gebrek aan voedsel en toegang tot drinkbaar water is, de hygiëne en sanitair ontoereikend is en er quasi volledig gebrek is aan medische verzorging, hetgeen aanleiding geeft tot 62 procent geestelijke gezondheidsproblemen, dat wederrechtelijke en arbitraire aanhoudingen en opsluitingen alsook miskennis van een fair openbaar proces gangbaar zijn ondanks wettelijk verbod en dat politieke gevangenen ontsnappen aan elke internationale controle over hun welzijn, dient te worden vastgesteld dat zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij er daags na de verkiezingen op 15 mei 2005 door haar baas van werd beschuldigd naar de radiozender Voice of America te hebben geluisterd, dat zij een belofte moest ondertekenen niet meer naar deze zender te luisteren en dat zij een waarschuwing kreeg, uit verzoeksters verklaringen allerminst blijkt dat zij in de daaropvolgende jaren werd geïsoleerd of problemen zou hebben gekend met de Ethiopische autoriteiten omdat zij naar de zender in kwestie zou hebben geluisterd. Zij werd niet gearresteerd en kon zelfs voor het Ministerie van Landbouw blijven werken tot haar vertrek uit Ethiopië in 2008 zodat verzoekster bezwaarlijk kan volhouden dat zij als een bedreiging van de staatsveiligheid werd beschouwd. De argumentatie in het verzoekschrift en de verwijzing naar algemene informatie omtrent de gevangenisomstandigheden in Ethiopië is dan ook niet dienstig.

Verzoekster beweert weliswaar dat zij op haar werk werd gediscrimineerd – zij kreeg als enige geen promotie of loonsverhoging en werd overgeplaatst naar een andere dienst – doch zij slaagt er niet in haar bewering te staven dat de door haar beweerdde problemen op haar werk hun oorzaak vinden in haar voorgehouden steun aan Kinejit of in het feit dat zij naar de radiozender Voice of America zou hebben geluisterd. Waar zij nog aanhaalt dat zij door haar Oromo collega's werd geïsoleerd omdat zij niet Oromo is, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing terecht op dat deze problemen op het werk geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaken en het hier geen schending van fundamentele rechten of vrijheden betreft en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat het eerder de Oromo zijn die vervolging vrezen in Ethiopië omwille van hun etnische afkomst en omwille van de perceptie die bij de autoriteiten leeft dat het opposanten van het regime zouden zijn. Verzoeker weerlegt deze

overwegingen niet, noch onderneemt zij een concrete poging om de informatie gevoegd aan het administratief dossier met andersluidende objectieve informatie te ontcrachten.

2.4.3. Waar verzoekster nog stelt dat zij als *réfugié sur place* niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en zij in dit verband ter terechtzitting een verklaring neerlegt van de Ethiopian Community in Belgium van 15 december 2014 waarin wordt geattesteerd dat verzoekster sinds haar aankomst in België een actief lid is, dat zij heeft deelgenomen aan verschillende manifestaties om te protesteren tegen de mensenrechtenschendingen begaan door de Ethiopische overheid en dat zij om deze reden mogelijks vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Ethiopië, dient te worden benadrukt dat met betrekking tot asielaanvragen mede gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Enerzijds moet verzoekster een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn/haar land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: *United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006). Daar verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond, kan er rekening houdend met haar profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Ethiopische autoriteiten haar handelingen na haar vertrek uit Ethiopië niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van haar acties in België. Verzoekster brengt met de verklaring van de Ethiopian Community in Belgium, verklaring welke overigens een duidelijke gedongen karakter vertoont, geen concrete elementen bij die het tegendeel zouden aantonen. Ook het ter zitting neergelegde document "*Amnesty International Public Statement. Systemic human rights concerns demand action by both Ethiopia and the Human Rights Council*" van 22 september 2014, kan niet volstaan om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar politiek engagement aannemelijk te maken. Deze vrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft.

2.4.4. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing terecht op dat de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging verder wordt gerelativeerd door het feit dat zij jaren wachtte alvorens internationale bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten. Het gegeven dat verzoekster, die blijkens haar verklaringen sinds 22 maart 2008 in België verblijft, pas asiel heeft aangevraagd op 27 oktober 2014, op het moment dat zij dreigde gedwongen te worden teruggebracht naar Ethiopië vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het enigszins begrijpelijk worden geacht dat verzoekster dit aanvankelijk niet deed omdat zij op een andere wijze een wettelijk verblijf had in België. Het feit echter dat zij zelfs nadat haar verblijfsvergunning werd ingetrokken in maart 2012 nog steeds naliert om internationale bescherming te vragen in België omdat zij vervolging vreest in Ethiopië, relativeert in ernstige mate de door haar ingeroepen vrees. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad in verdere mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, de stelling dat zij niet wist dat zij én een gezinshereniging én een asielaanvraag kon indienen en dat zij daarover destijds evenmin door haar raadsman werd geïnformeerd, kan niet volstaan om verzoeksters handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Zo haar beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster zich na het intrekken van haar

verblijfsvergunning bij haar advocaat zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop zij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die zij beweert te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst. Dat zij haar problemen in haar land van herkomst niet heeft besproken met haar raadsman kan naar het oordeel van de Raad dan ook niet redelijkheid worden aangenomen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: "(...) Toen u hiernaar gevraagd werd op het Commissariaat-generaal stelde u dat het huwelijk dat u met uw man had wel degelijk echt was en dat de advocaat beroep aantekende tegen de beslissing van de correctionele rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens stelde u dat u niet wist dat u beide procedures tegelijk kon doen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is echter geen afdoende verklaring daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u wel degelijk bijgestaan werd door een advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en er dan ook vanuit gegaan mag worden dat u wel degelijk over de nodige informatie beschikte om te weten dat een asielprocedure los staat van enige procedure voor het hof van beroep. (...)" Het is de Raad evenmin duidelijk op welke wijze het gegeven dat verzoekster niet werd bijgestaan door haar raadsman op het ogenblik dat zij haar asielaanvraag indiende een verklaring zou kunnen bieden voor het laattijdig karakter van deze asielaanvraag.

2.4.5. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.4.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Amhaars machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS